

Numrakurundži

Jan “Čenis“ Galeta

Život paní Lesa padajících stínů se začal již před třemi stovkami let, kdy opustila matčino lůno a semenáček jejího gagudu zas svou slupku. V té době sice byl Les padajících stínů formálně skřetím územím, ale prakticky na naprosté většině jeho území vládly dryády. To období se dnes mezi lesními divoženkami označuje za *bedgeribang jarawulai*, tedy coby čas strachu a skrývání. Na ta léta se dnes vzpomíná jako věk hanby. Skřeti ani jejich pochopové sice do nitra lesa příliš nechodili, ale ve velkém z něj ukrajovali po okrajích. A dryády jim to tehdy trpěly, neboť to znamenalo, že v srdci hvozdu panuje ostražitý klid. Za mlada se Numrakurundži bez starostí proháněla pod zelenou oblohou listů, užívala čirou radost bytí a nic se nestarala o svět za hranicemi lesa.

Jednoho dne se však v Lese padajících stínů objevila dryáda Numbakura. Zcela vyčerpaná se potácela mezi životem a smrtí, neboť prožila neskutečné hrůzy. Numbakura jako jediná dryáda, přežila běsnění a vraždění drakočlověka Drika a jeho temných druidů. Řízením osudu ji vyčerpanou našla právě Numrakurundži.

Narychlo byla svolána rada. Warramba, tehdejší královna Lesa padajících stínů, vyslechla Numbakuřino svědectví o zrůdnostech páchaných v Jižním hvozdu a odvážně se rozhodla k akci. Proti plánovanému útoku na Drikovy základny se postavila Numrakurundži. Navrhovala tehdy vyčkávat, strážit vlastní zemi, sbírat síly a pečlivě plánovat. Dryády se rozdělily na dvě skupiny. Královna Warramba nakonec prosadila svou a vedla dryády do války. Utkaly se s temnými druidy a pokřiveným zbytkem dryád z Jižního hvozdu ve velkolepé bitvě a byly poraženy. Zpět se nevrátila ani jediná.

Z takové katastrofy se dryády vzpamatovávaly jen těžko. Dlouhé aldeny truchlily a prolévaly slzy pro své sestry. Nakonec zvolily Numrakurundži novou královnu a ta se pustila do naplňování svého plánu. Připomínala všem svým sestrám hrdé časy před tisícovkami let, kdy dryády odrážely arvedanské kolonisty a vybojovaly si nezávislost na Devíti knížectvích. Přetvořila opět dryády z bezstarostných stvoření v lité a nemilosrdné válečnice.

Skončil čas *bedgeribang jarawulai*. Dryády se rozhodly nedat nikomu svůj les zadarmo, ale na druhou stranu se nepouštěly za jeho hranice. Urputně začaly hájit, co považovaly za své. To, co počalo přepady skřetích konvojů, dřevorubců a pevností na okraji lesa, pokračuje do dnešních dnů velkou obrannou válku proti všem.

Nejednou si od té doby dryády položily otázku, jsou-li na to lépe, než dříve. Odpověď není jednoduchá – pokud se dá vůbec nalézt. Všechny lesní divoženky se však shodnou, že teď mohou lesem běhat hrdě a s hlavou vztyčenou, ne se ustrašeně skrývat ve stínech stromů. Dryády po dlouhém čase *bedgeribang jarawulai* opět našly samy sebe.

Královna je i na dryádu poměrně malá, ovšem stále krásná a plná síly. Její medovou pokožku brázdí mnoho jizev, které ona sama vnímá jako vyznamenání z boje. Vlasy jí s věkem přechází z temně zelené barvy k temně rudé – podobně jako listy na podzim.

Jedinou ozdobou, kterou Numrakurundži nosí je odznak její funkce – věneček z lesního kvítí ve vlasech. Pověstné jsou její zbraně – luk ramawi, který střílí přízračné šipy, jež proletí skrze každé dřevo a obsidiánový tesák. Numrakurundži je šestinasobnou matkou, dvě z jejích dcer však padly v bojích a tak jí dnes po boku, coby nejbližší rádkyně i ochránkyně, stojí již jen Arnurna, Bandžubura, Waratah a Arramarong. Ony samy však mají několik dcer různého věku a tak je na Bagadžimbiri vždy živo a veselo.